

{datsopic id=206 align=left}Las Palmas'tan ayrıldıktan sonra canlı bir yıldız poyraz başladı. Uzaklar II oto pilota bağlı, hızla güneye doğru yol alıyor. Adanın neredeyse ortalarına, Gando burnu hizasına gelmiştik ki, biraz ilerimizde, tam rotamızın üzerinde, dalgaların arasında batıp çıkan bir bot gördük. Bu havada sahilden o kadar açıktaki ne işleri var, diye düşünürken dürbünle bakan Sibel, "dalış botu, dalgıçlar..." diye seslendi. Daha lafını bitirmeden suyun rengi değişti. Sığılıklar... Dümeni kırıp çok yakınından sıyırdık. Ama yüreğim ağzıma geldi.

Hemen aşağıya inip haritayı elime aldım. Yola çıkmadan dikkatle incelemiştik. Adanın güneyine kadar, rotamızın üzerinde herhangi bir tehlike gözüküyordu. Bir daha baktım, rotamızın üzeri gene temiz gözüküyor. Meğer sığılıkların olduğu yer haritanın kat yerine denk gelmiş. Haritayı açıp kaparken, kat yeri lime lime olmuş, sığılıklar da kaybolmuş!..

{datsopic id=40 align=left}Eğer o dalgıç botu orada demirli olmasaydı, sığılıkların üzerine çıkmamız işten bile değildi. Dümen oto pilotta olduğu için tekne kendi kendine gidiyordu. Biz de havuzlukta oturmuş çene çalıyoruz. Oto pilotu kapatıp dümene geçtik. Adanın güney doğu ucunu dönünce rüzgâr aniden kesildi. Artık adanın güneyinde, saçak altındayız. Burada rüzgâr olmayacağını biliyoruz. Motoru çalıştırdık.

{datsopic id=198 align=left}Niyetimiz Mogan'a kadar durmadan gitmekti. 'Anfi del Mar' adlı yerin açıklığından geçerken sahilde demirlemiş sarı bir tekne dikkatimizi çekti. Dürbünle baktım, Las Palmas'ta iyi arkadaş olduğumuz Schinas ailesinin teknesi... Dümeni o tarafa çevirdik. Biraz sonra biz de yanlarına demirlemiştik.

İngiliz bayraklı Mollymawk 15 metre boyunda, sac gövdeli, taş gibi bir uzun yol teknesi. Anne, baba ve üç çocuktan oluşan Schinas ailesinin hayatı denizlerde geçmiş. Tekneyi Yunan asıllı baba Nick kendi elleriyle inşa etmiş. Çocukların üçü de denizde doğup büyümüşler. Hayatlarında hiç okula gitmeyen çocuklardan büyük olan ikisi, bugünlerde yapılacak olan Oxford Üniversitesi giriş sınavına katılmak (!) üzere İngiltere'ye gitmiş. Daha önce yapılan seviye belirleme sınavını en yüksek derecelere geçtikleri için, bu sınava katılmaya hak kazanmışlar. 11 yaşındaki küçük kız Roxanne'nin ise geçen yıl yayınlanan bir kitabı bulunuyor! Bu ailenin ilginç hikâyesini birgün yazacağım. Web sitelerinin adresi şöyle: www.yachtmollymawk.com

{datsopic id=188 align=left}Anfi Del Mar'dan sonra geldiğimiz Mogan Kanarya Adalarının en turistik tatil kasabalarından biri çıktı. Biz limanın hemen dışına demirledik. Kanaryalardaki diğer demir yerleri gibi burası da soluğan alıyor. Devamlı sallanıyoruz. Sözde demirliyiz, ama bana daha çok seyirdeymişiz gibi geliyor. Bunun bir işareti de ocağımızın yalpalığının devamlı açık olması. Üzerinde yemek pişirdiğimiz ocak 24 saat durmadan beşik gibi sallanıyor.

{datsopic id=174 align=left}Sibel babasının durumunun ağırlaştığını ve hastaneye kaldırıldığını burada öğrendi. Ne yapacağına bir türlü karar veremiyor. Babasına çok düşkün... Annesi

öldüğünden beri onun bakımıyla, her türlü işiyle bizzat meşgul olmuş. İlk defa bu kadar uzun süre ayrı kalıyor. Bir yanıla gitmek istiyor, ama okyanusun ortasındaki bu adalardan kalkıp da Türkiye'ye gitmek öyle kolay bir iş değil.

{datsopic id=165 align=left}Mogan'ın şirin, ama çok pahalı bir marinası var. Buradaki teknelerden ikisinin ismi dikkatimi çekiyor. Çift direkli büyük bir teknenin üzerindeki Naviga yazısı, bana Turgay ve Tuba Noyan'la, Erol Kepenek'in Naviga dergisini hatırlatıyor.

{datsopic id=240 align=left}Diğer tekne ise küçük bir balıkçı teknesi. Bordası aynı Uzaklar II gibi kırmızıya boyanmış. Kıç tarafında adı, DENİZ, yazıyor. Hayatımda en çok sevdiğim iki varlığın, uçsuz bucaksız enginlerin ve biricik kızımın ismi! Önünde durup bir süre bakıyorum.

{datsopic id=57 align=left}Babasının durumunda bir iyileşme olmadığını öğrenen Sibel Türkiye'ye gitmeye karar verdi. Çantasını toplayıp tekneden çıkarken Uzaklar II'den ayrıldığı için üzgün. İnternet üzerinden arayıp bulduğumuz gidiş-dönüş uçak biletinin fiyatı çok ucuzdu. Ancak normalde 9 saat süren yol, bu biletteki aktarmalarla neredeyse kırk saati buluyor! Daha sonra konuştuğumuzda anlattı. Zamanın çoğunu hava alanlarında, bankların üzerinde uyuklayarak geçirmiş.

{datsopic id=141 align=left}Sibel'in İzmir'e vardığını öğrenince demir alıp 55 mil batıdaki Tenerife adasının Los Cristianos kasabasının önüne gittim. Bir önceki yazımda anlattığım gibi bu seyir oldukça maceralı ve yorucu geçti. Demirleyince biraz dinlenirim diye ümit ediyordum. Ancak burası da soluğan alan, rahatsız bir demir yeri çıktı. Eğer tekne ölü dalgaları yandan alacak şekilde dönerse sallantı tahammül edilmez hâle geliyor. Demirdeki tekneler bunu engellemek için kıç taraflarına küçük bir yelken açıyorlar. Hiç toru olmayacak şekilde gerilmiş bu bez parçası, teknenin başının rüzgâra doğru daha çabuk dönmesini sağlıyor.

Demirde sallanıp dururken, her ay yazdığım Motor Boat ve Yachting dergisinin yeni sayısındaki yazımın konusu belli oldu; sakın ve huzurlu Gökova koyları! Ve tabii ki Sadun Boro... Zaten bir süredir, Ziyaretçi Defterine yazan Serkan Tilki'nin önerdiği konu hakkında yazmak istiyordum. Bu vesileyle bu konuya da değinmiş oldum. İlgilenenler derginin Haziran sayısına bakabilirler.

{datsopic id=186 align=left}20 mil batıdaki Gomera adasına giderken hava sakindi. Tenerife'nin ortasındaki El Teide dağı yol boyu ufukta bana eşlik etti. Kılavuz kitabın yazdığına göre 3700 metre yüksekliğindeki bu dağ, Kanaryaların ve tüm İspanya'nın en yüksek noktasıymış.

{datsopic id=236 align=left}Gomera adasının merkez şehri (daha doğrusu köyü) San Sebastian turizmin olumsuzluklarından henüz etkilenmemiş, sakın, kendi hâlinde bir yer. Bizim Yunan adalarına benziyor. Buradaki "bizim" kelimesini son zamanlarda daha sık kullanır olduğumu fark ediyorum. Ege'de dolaşırken Yunanistan'a ait olan bu adalara "bizim" dediğimizi hiç hatırlamıyorum. Başkalarının söylediğini duyduğumu da hatırlamıyorum. Ancak Akdeniz'den

çıkıtığımızdan beri Yunan adaları benim ağızımda, aniden “bizim” oluverdi. Neden acaba...

{datsopic id=183 align=left}Şehrin şirin marinasında gezinirken gözüm kırmızı bir tekneye takıldı. Nasıl takılmasın, bu Joshua'nın bire bir kopyası... Büyük Fransız denizcisi Bernard Moitessier'in efsanevi teknesi Joshua'nın... Moitessier, 1960'ların başında şimdi önünde durduğum bu teknenin eşiyle dünyanın etrafını tek başına, hiç durmadan, üstelik Güney Okyanusunun beş büyük burnunun güneyinden ve tam bir buçuk tur yaparak dolaşan büyük denizci...

Ben teknenin her ayrıntısını incelerken, yolda tanışıp arkadaş olduğum Fransız denizci çift Gigi ve Marie de yanıma geldiler. Onlar da tekneyi uzaktan görüp incelemeye koşmuşlar.

{datsopic id=113 align=left}Cristof Colomb Hindistan'a gidiyorum diye çıktığı Amerika seferlerinden birinde bu adada kalmış. Kılavuz kitap Colomb'un şehir meydanındaki büyük kiliseye gittiğini yazıyor. Kitapta bu konuyla ilgili başka bilgi yok, ama benim tahminim, Colomb mürettebatıyla birlikte gittiği bu kilisede 'doğru yolu' göstermesi için tanrısına dua etmiştir!

{datsopic id=114 align=left}San Sebastian'ın sokakları turistten ziyade adanın yerlileriyle dolu. Bugünkü ahali Berberiler, adaların ilk sakinleri olan Guanchesler ve İber yarımadasından gelen İspanyollar'ın soyundan geliyor. Neşeli, konuşkan, hayatı kolayından alan sıcakkanlı insanlar...

{datsopic id=168 align=left}Gomera adasının batısındaki Vueltas limanı Uzaklar II'nin bir sonraki durağı oldu. Denizden dimdik çıkan sarp yarılarla çevrili bu kendi halindeki balıkçı limanının bir köşesine, baştan demir, kıçtan koltuk bağlandık.